

GR 57

ARDENSE

RIVIERVALLEIEN

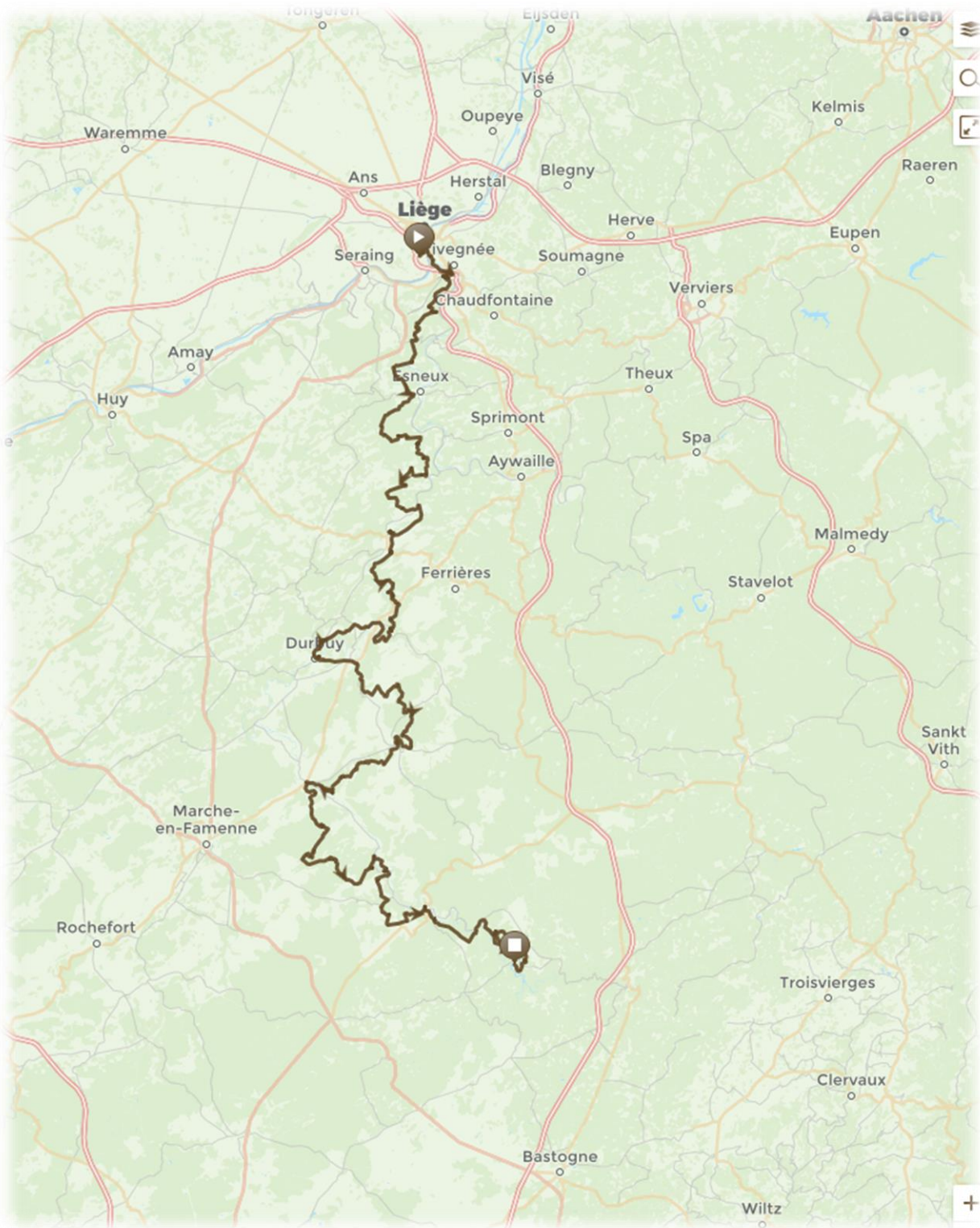

Deel 1

VOORSTELLING TOCHT

De GR 57 is één van de populairste lange afstandspaden in de Ardennen. Deze route loopt voor een groot stuk door één van de mooiste riviervalleien van de Ardennen, dat van de Ourthe en is erg afwisselend.

Hieronder een kaartje met het traject.

DEELNEMERS

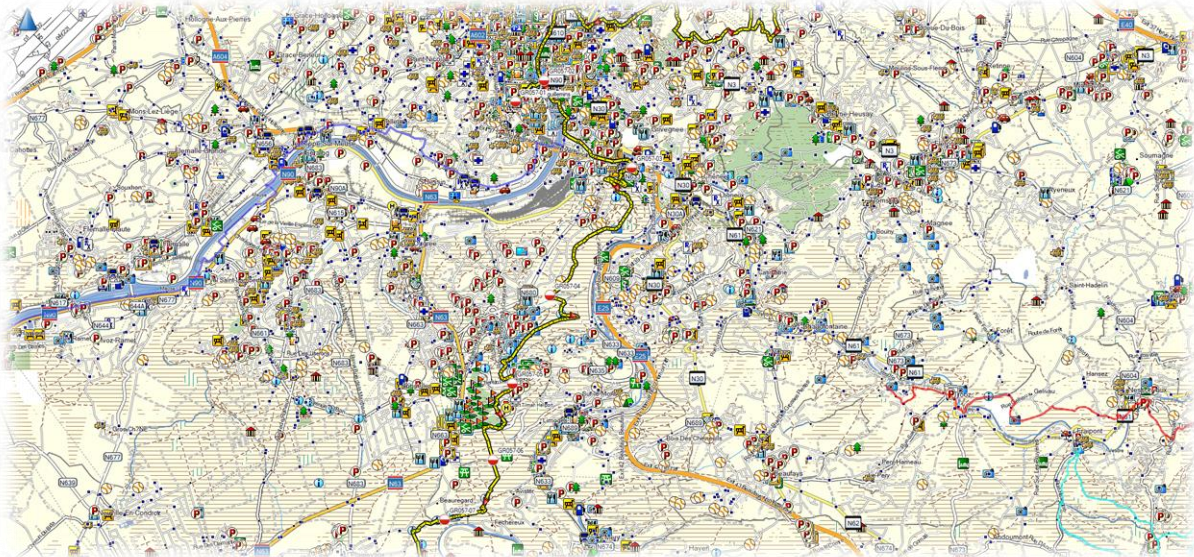

Zowel Hilde als ikzelf wonen in het Brabantse Merchtem. Samen hebben we al meerdere wandelreizen gemaakt. Wij doen samen deze tocht omdat we meestal twee auto's nodig hebben. We plaatsen 1 auto aan het eindpunt van onze dagtocht en met de andere wagen rijden we naar het beginpunt.

Donderdag 20 mei 2021

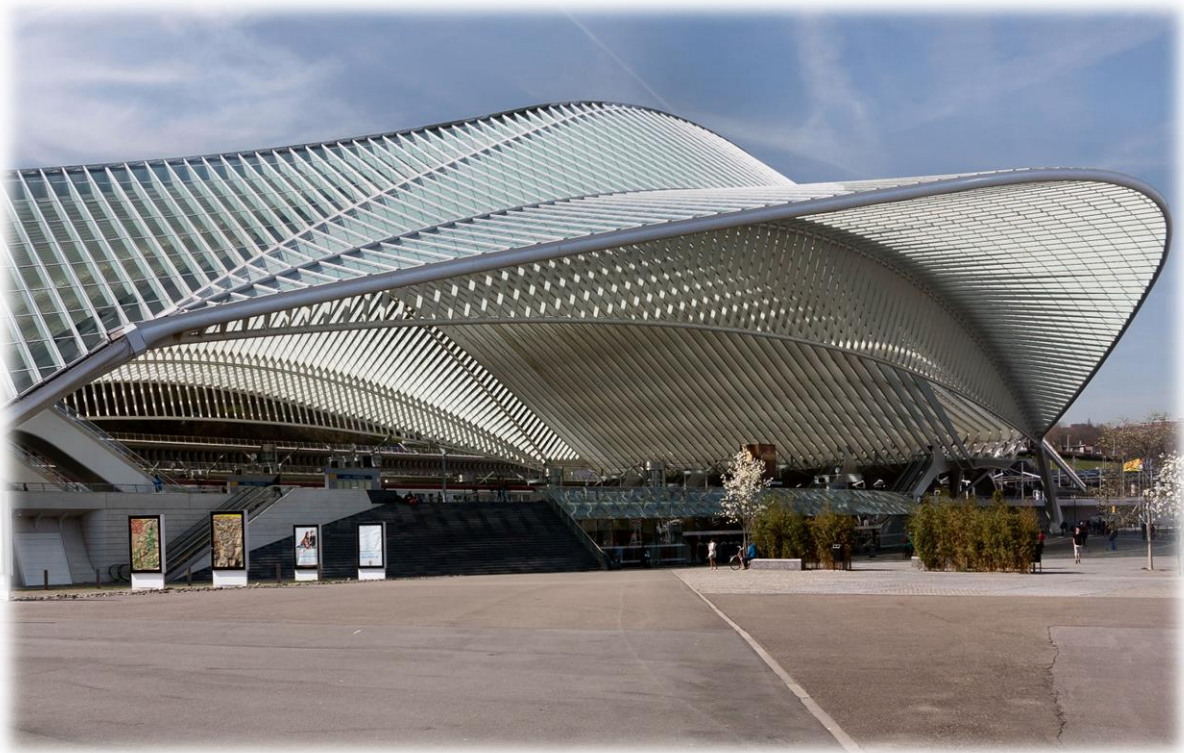
- Wandeling : Van Luik tot Rosière
- Afstand : 26 km
- Duur : 7 uur

We zijn eigenlijk een zevental km voor Luik begonnen omdat we daar de auto gemakkelijker kwijt konden.

Aan de jeugdherberg van Luik staan een aantal plaatjes met daarop de verschillende wandelroutes die er passeren.

Tegen 2000 werd duidelijk dat de hogesnelheidstreinen een specifieke infrastructuur vergden, met even grote investeringen in de sporen als in de stations. Langs de hogesnelheidslijn tussen Brussel en Keulen is Luik een belangrijk hsl-station. Het oude station voldeed niet

meer: de perrons waren te smal en de gehele stationsomgeving had een armoedige uitstraling. Verder ontbrak het er aan elke vorm van luxe en was het station ronduit te krap voor de passagiersstromen. De komst van de hsl-treinen is aangegrepen om het station naar de huidige standards op te waarderen en de stopplaats circa 100 m te verplaatsen. Na een internationale wedstrijd werd het project van de bekende architect Santiago Calatrava gekozen. Calatrava's ontwerpen hebben de naam spraakmakend te zijn en eerder heeft hij stations ontworpen. Het station is gemaakt van staal, glas, wit beton en Belgische blauwe hardsteen, en beschikt over een monumentale overkapping van 160 m lang en 35 m hoog.

De witte paardenkastanje staat momenteel mooi in bloem. De witte paardenkastanje is een brede boom en kan 20 tot 25 m hoog worden. De witte bloemen hebben in het hart een rode

vlek en aan de voet van de kroonbladen een geel honingmerk. De boom bloeit in mei. De bloeiwijze is een eindstandige bloempluim, kaars genoemd, die aan de buitenkant van de boomkroon zitten. De vrucht van de paardenkastanjeboom werd vroeger veel aan paarden gegeven om ze van de hoest te genezen, vandaar de naam. Ook voor geiten en varkens is de paardenkastanje eetbaar, maar voor mensen is ze giftig.

Ook de daslook staat momenteel in volle bloei. De sterksmakende bladen kunnen rauw fijngehakt gebruikt worden in salades en in soepen. Vooral de bladeren ruiken bij het fijnwrijven naar knoflook, ui, bieslook of priede. In Duitsland geniet daslook sinds enkele jaren een grote populariteit en wordt verwerkt bijvoorbeeld tot pesto en marinades en in onder meer

brood ('Bärlauchbrot') en kaas. De bladeren van daslook lijken op de bladen van enkele andere, maar dan giftige planten, zoals die van het lelietje-van-dalen, de jonge bladen van de gevlekte aronskelk en eventueel de bladen van de herfsttijloos. Jaarlijks vallen er slachtoffers door verwisseling. Dergelijke verwisseling zal meestal het gevolg zijn van onbekendheid met de geur van daslook, aangezien de afwezigheid hiervan voldoende zou moeten zijn om de verwisseling snel op te merken. Ondanks de sterke uigeur bij beschadiging van de bladeren worden de bloemen wel op vaas gehouden. De honing van daslook wordt gewonnen als deze plant in zeer grote hoeveelheden bloeit. In tuinen wordt de plant soms gebruikt als afweermiddel tegen katten, omdat deze dieren niet veel op zouden hebben met de sterke geur.

Net buiten Luik worden we getraakteerd op een openluchtmuseum. Oorspronkelijk konden de vleugels van het beeld (linksboven), dat uit hout en ijzer is opgebouwd, worden aangedreven

door middel van een 'chasse' (zoals bij een WC met hoge waterspoelingsbak). Dit beeld van Francis André was één van de eerste beelden (1971) van het openluchtmuseum voor beeldhouwkunst dat enkele jaren later (1977) werd opgericht en ondertussen meer dan 100 beelden telt.. Onderaan moet een doormidden gesneden ei voorstellen.

De zanderige, voedingsarme bodem hier is altijd al een heidegebied geweest, tot vorige eeuw vooral aangewend als hooiland en graasgebied voor vee. Tussen 1938 tot 1966 krijgt het natuurlijke milieu in deze omgeving het zwaar te verduren door uit de vallei opwaaiende

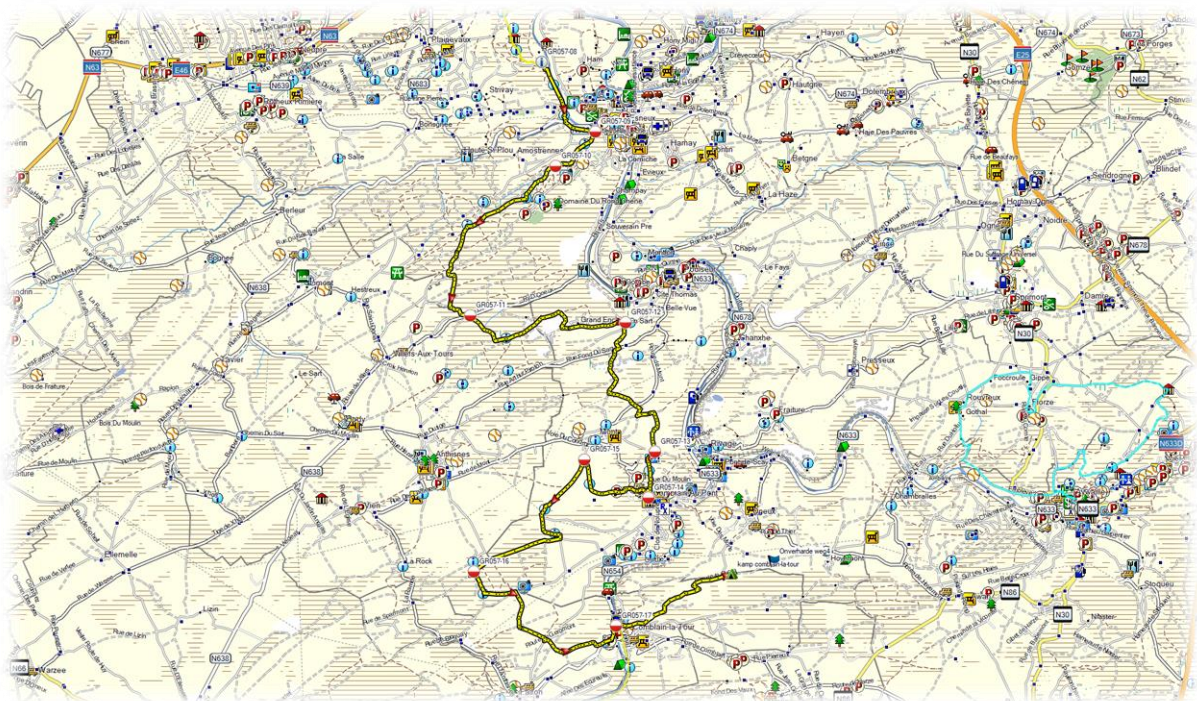
fabrieksdampen van zwaveldioxide en fijn stof dat lood- en zinkhoudend is. De boombegroeiing in het bos van Streupas, waardoor GR57 nu loopt, had zwaar te lijden onder die vervuulende uitstoot van de fabrieken van Vieille-Montagne in Angleur. Na het sluiten van de meest vervuulende industrie in 1966 ontwikkelt zich al snel weer een nieuw bos op de heuvels van Streupas. Onder toezicht van de nabijgelegen universiteit van Sart-Tilman wordt besloten om hier terug een heidegebied in te creëren, het landschapstype dat hier eeuwenlang was.

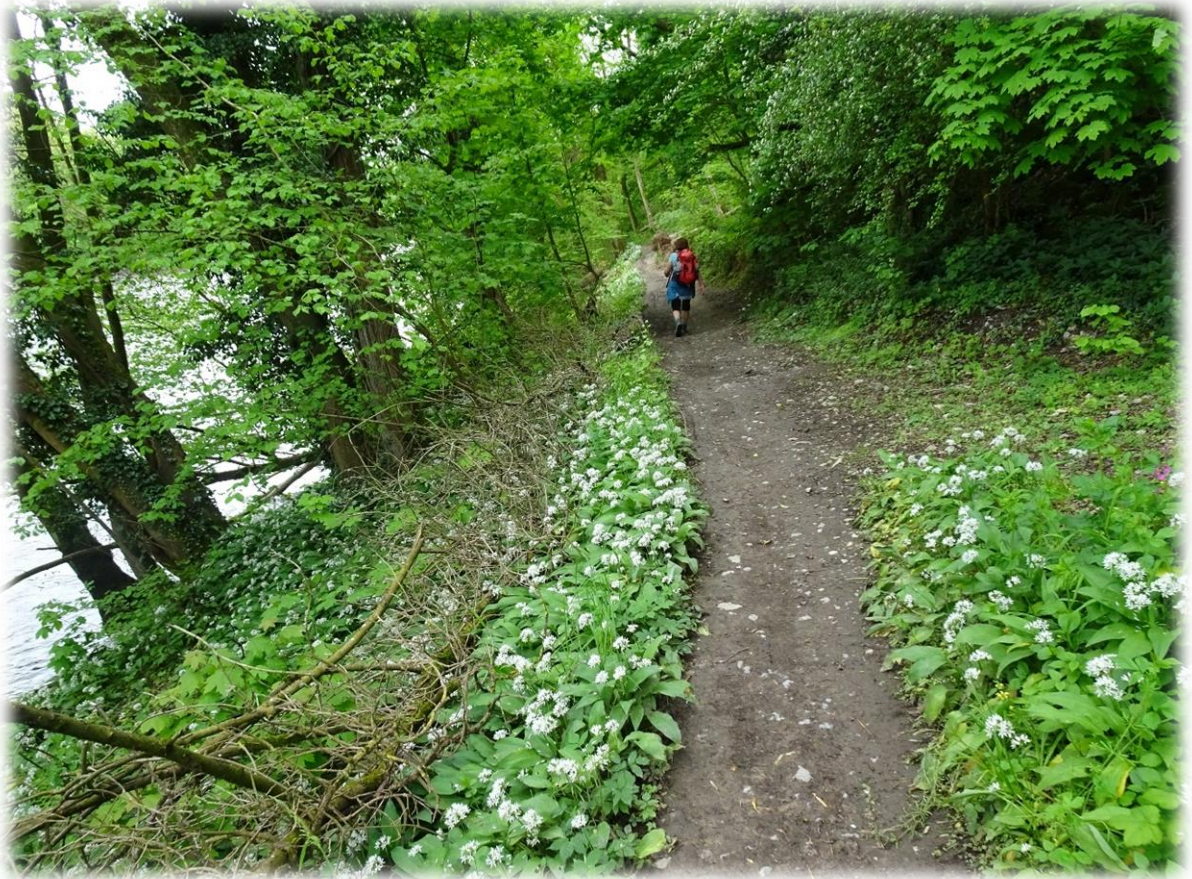

Vrijdag 21 mei 2021

- Wandeling : Van Rosière tot Comblain-La-Tour
- Afstand : 25 km
- Duur : 7 uur

Het Château Le Fay werd gebouwd in 1904-1905 voor Jean-Edouard Jules Van Parys, schoonzoon van Ernest Solvay. Van 1930 tot 1940 stond het leeg. Toen nam de Duitse

bezetter er zijn intrek. Vanaf 1944 waren er Amerikaanse troepen in gelegerd. In 1951 werd het ter beschikking gesteld aan een organisatie van pater Dominique Pire voor de opvang van vluchtelingen uit Oost-Europese landen. Momenteel is het kasteel eigendom van een Nederlandse zakenman.

In een bos komen we langs een ronde zitbank met een menhir als leuning. Eigenlijk is dit bankje een eerbetoon aan Jean d'Ardenne. Jean d'Ardenne (1839 -1919) is een pseudoniem

voor Léon Dommartin. Hij schreef de eerste echte Ardennengidsen in de 19de eeuw. Hij woonde in Esneux en later in Spa. Als schrijver, journalist, reiziger en natuurliefhebber bracht hij ook Esneux onder de aandacht.

We komen voorbij een steengroeve waar men vooral Belgische blauwe hardsteen uithaalt. Dit gesteente gebruikt men voor grafzerken, deurdorpels, stoepranden, straatkasseien, keukenwerkbladen enz.

Het gesteente op deze vrachtwagen weegt maar liefst 20 ton en zal gebruikt worden in de huizenbouw.

De Roches Noires (zwarte rotsen) in Comblain-au-Pont hebben de toepasselijke naam, omdat de dolomitische kalksteen waaruit ze bestaan erg donker van kleur is. Ze domineren een oude

bocht van de Ourthe die nu wordt ingenomen door weilanden. Erosie heeft ze in indrukwekkende rotsachtige punten gesneden.

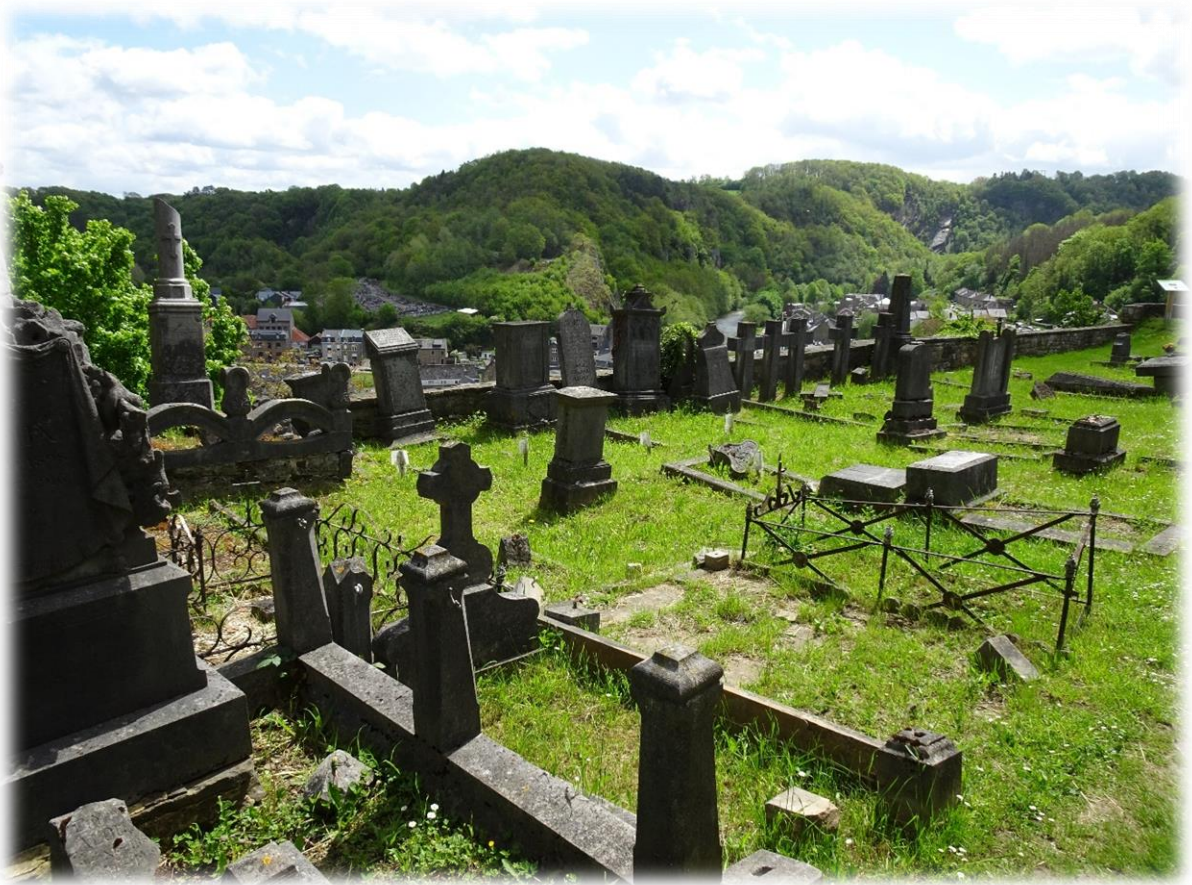

We wandelen langs een “geologisch standbeeldenpark”.

We komen aan de toren van St Martin dat nog omgeven is door een oud kerkhof. Van hieruit hebben we een mooi uitzicht over Comblain-au-Pont en de rotspartijen aan de andere Ourthe-oever.

De Saint-Martin toren in Comblain-au-Pont werd in het midden van de 19de eeuw heropgebouwd en herinnert ons aan de 13de eeuwse donjon van de eerste vesting. Deze verdedigingstoren werd vervangen door een kerk aan het eind van de 13e eeuw. De omwallingsmuur werd eveneens in deze periode gebouwd.

De hoeve van Raideux werd gebouwd 1488. Het gebouw was eigendom van het Prins Bisschopdom Stavelot-Malmédy in de Middeleeuwen tot aan de Franse Revolutie. De Franse administratie onteigent de hoeve en verklaart het nationaal eigendom; vervolgens wordt de

hoeve verkocht. De gebouwen, bestaand uit kalk- en zandsteen zijn in een vierhoek gebouwd met in het midden een uitgestrekte binnenplaats, die men bereikt via een monumentaal portaal met wapenschild van Malmédy. Het plateau van Raideux is erg vruchtbaar: sinds de prehistorie is er sprake van nederzettingen. Men heeft tevens de overblijfselen van een Romeinse villa gevonden. Het is een privé-domein en wordt niet bezocht.

Foto links onder is een zuil (1975) ter ere van de WO II-strijders. Zowel Russische partizanen, Belgische strijders als Amerikaanse soldaten worden hier herdacht. Fot rechts

onder is het monument ter ere van een verzetstrijder, afkomstig uit Seraing. De eerste die hier bij de gevechten van WO II stierf in de streek, op 13 mei 1940. Hij werd hier midden in het bos van Comblain gefusilleerd.